

saadant Menneske. Men det er nu en Gang saaledes, at er der noget Punkt, hvor det er nødvendigt at have en skarp og klar Grænse, som man ikke under nogen Betingelser lader anfægte, saa er det paa dette Omraade. Og man vil efter min Mening kunne naa alt fornødent ved de almindelige Strafnedsættelsesgrunde, der findes.

Jeg billiger i høj Grad, at den højtærede Justitsminister ikke har fulgt Kommissionen med Hensyn til Fosterfordriveseparagraffen, ikke etableret en Sondring imellem, om der er følt Liv, eller der ikke er følt Liv. Jeg tror, at den Tilbagevenden til — som det jo praktisk vilde betyde — de gamle Retsregler om besjælet og ubesjælet Foster vil ikke være en Vinding for Retten; jeg tror, at den Regel vil være teknisk uanvendelig, føre til, at de dristige vil benægte og slippe, og de, der er mere ærlige, vil blive hængende.

Alle de øvrige Bestemmelser, som det kunde være saa fristende at tale om, skal jeg lade ligge. Det koster mig nogen Overvindelse, efter at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. Rytters indgaaende Foredrag om disse Ting. Der er jo meget, som det for en Jurist er en Lækkerbidsken at faa fat i, men jeg tror, det er rigtigere at gemme det til Udvalget; jeg vil i hvert Fald for mit Vedkommende stræbe efter at gøre det.

Jeg skal kun til Slutning gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til §§ 88 og 89, de Bestemmelser, som giver Adgang til Strafnedsættelse. Naar jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger om dem til Afslutning, er det, fordi denne Lov i saa høj Grad er bestemt til Anvendelse ved Nævningeting. Nu ser man fremhævet, at en af Grundene til, at man skal have en ny Straffelov, er den, at Nævningerne skal have lettere ved at anvende Loven. Ja, det samme sagde man i 1865, nøjagtig det samme. Det var ogsaa den Gang et Motiv til at faa Loven, og man skrev den netop saaledes, som man gjorde, for at den skulde være let at anvende for Nævninger. Det er altid, synes jeg, nyttigt at erindre, at Situationen har ligget ganske lige saadan en Gang tidligere. Nu skal vi altsaa atter høre dette Argument.

Jeg tror oprigtig talt ikke, at det bliver nogen ubetinget Vinding for Nævningedomstolene at faa en ny Straffelov. Paa visse Punkter vil det sikkert blive en Vinding, men paa andre Punkter vil det afgjort være et Tab at miste hele den Sik-

kerhed i Praksis, hele den Rigdom, som det dog var at kunne øse af Retsanvendelsen gennem de mange Aar, og jeg er meget betænkelig ved de Bestemmelser, der findes i § 88 og særlig i § 89. I § 89 bestemmes: „Er en strafbar Handling begaaet under Indflydelse af stærk Sindsbevægelse eller anden forbigaaende sjælelig Uligevægtighed, der ikke hidrører fra selvforskyldt Beruselse, eller i øvrigt under særlige Omstændigheder, der i saa betydelig Grad forringer den Strafværdighed, som Handlinger af den paagældende Art regelmæssig vidner om, at Anvendelse af den foreskrevne Straf vilde være uforholdsmæssig haard, bliver Straffen at nedsætte og kan, naar det paagældende Straffebud ikke hjemler højere Straf end Hæfte, bortfalde.“

Den sidste Bestemmelse har jo ikke megen Interesse for Nævningerne. Men det, der har Interesse, er, at for en Forsvarer, der staar overfor en Nævningedomstol, vil det være en næsten uimodstaaelig Fristelse i hvert enkelt Tilfælde at forsikre, at denne Handling er begaaet under Omstændigheder, der i saa betydelig Grad forringer den Strafværdighed, som ellers er knyttet til disse Handlinger, at Straffen virkelig bør nedsættes meget betydeligt. Jeg tror, at denne Paragraf vil blive en Gønganger ved alle eller, lad mig for at være forsigtig sige, ved et stort Antal af Nævningesager. Der er her en Mulighed for at spille paa den allerfarligste Streg, som Forsvareren kan spille paa for Nævningerne, paa Følelsesstrengen, og jeg er lidt i Tvivl om, om det er rigtigt at give en saadan Bestemmelse og give den i Nævningernes Hænder.

Denne Lov betyder set som Helhed, at man lægger en vældig Myndighed i Domstolens Hænder. Den er for saa vidt Udtryk for en smuk Tillid til, at Domstolene vil forstaa at vælge det rette, og der er for saa vidt noget overordentlig glædeligt i at se, at dette Forslag mødes med saa megen Tillid i et Samfund, som det jo betyder, at dette Samfund i Virkeligheden har Tillid til sine Domstole. Og jeg tror — dette skulde vel ikke jeg sige, men jeg har maaske Lov til at sige det, fordi jeg nu i saa ringe Grad gør Tjeneste ved Domstolene —, at der ikke findes nogen solidere Bærepille i et Samfund for Orden og Frihed og Ret end Domstolene. Men jeg ser personlig med nogen Betænkelighed paa dette, at man lægger saa meget i Domstolens Hænder. Det er Fortsættelsen af en Udvikling, som har fundet